

УЧИТЕЛЯ

ПРОБУЖДАНЕ НА КОЛЕКТИВНОТО СЪЗНАНИЕ

© Издателство „Бяло Братство“, 2010

ISBN 978-954-744-

УЧИТЕЛЯ

**ПРОБУЖДАНЕ НА
КОЛЕКТИВНОТО СЪЗНАНИЕ**

Беседа, държана на 15 август 1921 г.

Издателство •Бяло Братство•

ПРОБУЖДАНЕ НА КОЛЕКТИВНОТО СЪЗНАНИЕ

Моля, ще бъдете тъй добри да ме изслушате, аз няма да говоря дълго. На умния човек не трябва да се говори дълго. Малко трябва да му се говори, но разумно и разбрано. Понеже вие имате моите почитания и уважения, аз искам да ви говоря кратко и разбрано, като на разумни.

Животът на Земята е музика. Този живот върви в три направления. Да се изразя на музикален език: понякога върви в мажорно направление, тъй както се изразяват военните; някой път върви в минорно направление, тъй както се изразява скръбта; а друг път върви по една хроматична гама, в която влизат първите две гами. Това са три велики метода, три велики закона, които регулират живота ни. Когато не разбираме дълбокия вътрешен смисъл на живота, ние се спираме на маловажните неща и се запитваме защо животът е устроен така, а не другояче.

Имайте предвид, че аз поддържам онзи положителен възглед на една изградена върху опита наука в живота, която сме проверили 99 пъти и в нас няма и една стомилионна част от съмнение в това, което говорим. Съмнението е признак на невежество в света. Не казвам, че невежеството е

лошо, но то е процес на развитие. Всички малки деца, които се раждат, са невежи и тяхното съзнание трябва постепенно да се пробужда и да се развива. И тъй, човешкото съзнание – (да се изразя на един строго научен език) – минава през три степени: есенциална, субстанциална и материална. Есенциалната страна включва принципите на живота, субстанциалната страна включва законите на живота, а материалната – фактите на живота. Следователно групирането на фактите вътре в света, т.е. нашите частни малки опитности, които добиваме, като се формират, образуват един закон, за който казваме, че се изразява по един или по друг начин. Съвременните учени твърдят, че законът е нещо механическо, но законът е една жива същина. Закон може да има само при същества, които са разумни, и чието съзнание е преминало от материалната страна, от фактите, към законите, от частното към общото и от общото към целокупното.

Ние си задаваме въпроса: кое е най-важното за нас, след като сме се изявили на Земята? При сегашните условия хората считат, че най-важен е животът на Земята, когато те са материално осигурени. И всички народи частно и общо се стремят към подобряването на своите материални условия, към своето материално осигуряване. И днес имаме тъй наречената *икономическа борба*. Стремещът на народите

към материалното състояние е едно течение. Значи човешкото съзнание преминава от материалното към субстанциалното; или става събуждане на колективното съзнание в човека. Досега човечеството е живяло в колективното подсъзнание, както животните, а отсега минава в колективното съзнание, т.е. хората започват да съзнават, че са нужни един на друг. Досега всеки човек е живял сам за себе си, всеки е търсил спасение само за себе си, а сега в цялото човечество има един вътрешен импулс да се подобри общото състояние; тъй че не само за една определена обществена класа, а за всички обществени класи да се подобри положението, и то по един разумен начин, а не да мислим, че ние сами ще подобрим живота си. Не, преди хиляди и хиляди години човечеството само е развалило своето положение. Има причини за това, но няма да се спирам да ги обяснявам. Било е време, когато Земята е била като Рай, растителността е била тъй богата, имало е хиляди и милиони плодове, хората са се хранели само с плодове. Но на Земята настъпила ледена епоха, която се дължала на определени физически причини. Тогава тази плодоспособност на Земята се намалила и вследствие на това хората започнали да ядат месо, да изтребват не само животни, но и сами едни други да се изтребват и да се изяждат. Затова и досега у хората е останал изразът *ще ти изсмуча кръвчицата*. Е, питам ви,

ако един изсмуче кръвчицата на друго, какво ще спечели от това? Ако един унищожи друго, какво спечелва от това? Това е неразбиране на живота – не само изобщо хората не се разбират помежду си, но и религиозните, и духовните хора, които са начело на човечеството и си мислят, че имат връзка, общение с Бога, които си мислят, че имат правото да ръководят останалите, също са загубили правилното разбиране на живота. Аз ви говоря истината. Другите не че не искат да говорят истината, не че я скриват умишлено, но това е естествено за тях. Когато на някой човек се забие един трън в крака, той става нервен. Извадете тръна му и той ще се успокои. Следователно, ако съвременните хора са лоши, това е защото всеки си има по един трън в плътта, който не го оставя на спокойствие. Апостол Павел казва, че си имал един трън, който не му давал мира. Аз не съм срещал човек, който да няма трън, и докато този трън е в нас, не можем да мислим разумно, не можем да разсъждаваме правилно. Нашата философия е изопачена вследствие на този трън. Извадете тръна и ще имате една правилна философия за живота.

Един англичанин, търговец, запитва един проповедник да му разкаже какво учи Библията. Той му разказал това-онова. Търговецът рекъл: „Не, кажи ми конкретно, с няколко думи, в какво се състои това учение.“ Той искал, както в един

орех, да види ядката му и да разбере това учение. Най-после проповедникът му казал: „Купи си една Библия и ще научиш много работи от нея.“ Търговецът си купил една Библия и започнал да я чете; прочел много неща от нея, но откакто я купил, работите му тръгнали назад. „Откакто купих тази книга, само нещастия ме сполетяват“ – казал си ядосано търговецът и хвърлил Библията в огъня. Като горяла Библията, едно малко парченце от един лист паднало настрана и се запазило. Взел търговецът това парченце от лист и прочел върху него: „Бог е Любов.“

Съвременните християни питат какво нещо е християнството, каква религия е то и разказват, че то било това, било онова. Не, не – Бог е Любов, която трябва да съедини хората да живеят в Любов, в мир и в братство; а дали те са царе, дали са управници и какво положение заемат – това са второстепенни неща. Всички хора трябва да живеят по Любов, братски, трябва взаимно да се уважават; всичко трябва да си поделят по братски – не по насилствен начин, а доброволно и съзнателно. Щом засегнем този въпрос, поражда се и други въпроси: има ли задгробен живот, или не, коя религия е най-права и така нататък. Аз казвам: в света има само едно Учение, което може да подобри домовете и то е Учението на Разумната Любов, а не сегашната класова любов; Любов принципна, Любов, която включва в себе си са-

можертвата, Любов, която включва в себе си любовта на майката, любовта на брата, любовта на приятеля, любовта на светията, любовта на най-възвишените хора в света. И когато тази Любов се всели в нас, нашите очи ще се отворят.

Сега в света има много хора, които не вярват, че човек има шесто чувство, че може да вижда с него. Всеки може да вижда. Когато някой млад момък се влюби в някоя грозна мома, той вижда в нея това, което никой друг не вижда. Той казва: „Тази мома е един скъпоценен камък.“ Когато обичаме някого, ние виждаме неговите способности, неговите дарби. Къде са те? Има едно място, където ние виждаме тези дарби. А когато не обичаме някой човек, ние ще му припишем най-лошите качества – че бил такъв, онакъв.

В света започва да действа един велик закон. Имайте предвид, че светът е минал в една нова фаза и няма да изминат и десет години, и това течение ще се усили. Този велик закон работи сега във всички хора – той работи в човешките мозъци, в човешките сърца. Че този закон работи, се вижда по това, че днес всички хора са неспокойни. Защо са неспокойни? Ако са сиромаси, ще кажем, че като работят много, са безпокойни. Това разбирам. Но защо учените, защо богатите са неспокойни? И едните, и другите, и религиозните – всички се безпокоят. Защо? Защото имат само вярвания, а нямат вяра.

Ако днес биха започнали гонения за вярата, не знам колцина биха издържали. Днес всички са християни, защото няма кой да ги гони, но вярата на един човек се изпитва, познава в мъчнотиите. Саможертвата се изпитва в беднотията, в немотията, когато дойде един тежък момент. Ако човек пожертва живота си, тогава се изпитва и неговият характер. Кое е сега най-голямото благо в света – благо на индивида ли, благо на един народ, благо на цялото общество или благо на цялото човечество? Това е едно и също нещо – единият човек представя в миниатюра цялото човечество. Следователно един народ в своето развитие представлява цялото човечество в по-малка форма. Затова когато говорим за индивид, разбираме човека като една семка; когато говорим за едно общество, подразбираме, че тази семка е покълнала; когато говорим за един народ, подразбираме, че тази семка е започнала да се разраства; а когато говорим за човечеството в неговата пълнота, подразбираме, че тази семка се разклонява, дава цветове и плодове.

Като разбираме така живота, ще познаем, че всеки от нас е необходим фактор в човечеството. Ние не разбираме човечеството тъй-че половината от него е създадена да живее в Рая, а другата половина – в ада. Аз зная, че когато схващаме Бога като Любов, всички живеем в Рая, а извън него всичко е празнота. А за да познаем Бога, трябва

да имаме Любов. В тази Любов всеки човек, всяка форма, е един фактор. Тези форми, в които сега съществуваме, не са завършени. Мислите ли, че за първи път идвате на Земята, че за първи път сега се раждате? Не, всички вие имате една дълга история и ако някой ви опише тази история, ще ви бъде много интересно да узнаете какви сте били в миналото и какви ще бъдете в бъдеще. Това е един велик процес, през който минаваме. Когато например един човек е правилно развит и благороден, той съзнава, че всички хора трябва да живеят в Любов. Какъвто и да е той, ще използва всички условия на живота и ще съдейства за общото благо. Само Любовта дава всички тези условия.

Аз няма да се спирам да обяснявам от какво са борбите в света. За мен те произтичат от един естествен начин. Аз ги обяснявам със следния пример: вземете две дървета, посадени близо едно до друго; с многобройните си листа, цветове, клончета, тези две дървета си живеят хубаво, по братски, гугукат си; но полъхне вятър, тези клончета и листа се преплетат едни в други, увиват се. Вятърът става по-силен, извива се буря и клончетата започнат да се удрят силно едни в други. Запитват се едни други: „Какво сте се забъркали?“ Питам: къде е причината за това – вън или вътре? Причината е отвън. Причините и за неразбирането на хората днес са пак външни – това са икономиче-

ските условия. Този вятър е, който кара хората да не се разбират помежду си и да се борят. Някои питат колко дълго ще продължи тази буря. Една буря може да трае 24 часа, може да трае 48 часа, най-много три дни и след това всички листа ще дойдат в покой. Сега в света има една такава буря, която ни тласка, пресява, ще има и счупени крака и глави. Затова не се сърдете – тази буря скоро ще престане. Тази социална буря ще престане след 45 години, но само ако хората поумнеят. Не вземат ли обаче поука от опитностите си, за да подобрят своя живот, тази буря ще продължи още повече. Ако извлекат поука от опитностите си, срокът на бурята ще се съкрати, понеже великият закон, който направлява света, е разумен, независимо от това дали човек вярва, или не.

В света има една разумна сила, един велик закон, който кара и тези, които вярват, и тези, които не вярват, да мислят и действат еднакво. Аз съм виждал много пъти хора, които не вярват в Бога и не ходят на църква, но с риск за живота си се хвърлят във водата, за да избавят някого. В такъв човек не действа никакъв механичен закон, а един друг закон – той е роден със закона за самопожертването. Следователно той носи в себе си нещо по-велико, отколкото формалната религия. Религията се е яви по-късно в света. Някои питат: „Ти религиозен ли си?“ Човек може да бъде религиозен и пак да не е честен. Религията

не е една фирма, която да показва, че човек е честен или не. Че това е така ще се уверите, като посетите всички търговци, които вярват в Бога и ходят на църква, и вижте сметките им какви са и как продават. Друг е законът, който управлява света. Любовта трябва да съществува в сърцата им, да се осъзнаят като хора, да не лъжат брата си. Това ще ги застави да гледат на интересите на другите хора като на свои собствени интереси и да не продават лоши стоки на брата си. Само така като гледаме на нещата, ние ще можем да се разберем. Ако застанем на базата на народностите и започнем да се питаме: „Ти българин ли си, ти англичанин ли си, ти французин ли си, ти германец ли си“, няма да се разберем. Ние казваме: „Българинът е лошо нещо.“ Това са индивидуални идеи, това не е колективното съзнание, не е още Божествен Закон. В народите още не се проявява Божественият Принцип. В тези народи всеки си гледа своята икономия. Никой народ няма предимство пред другите, всеки си има своето място. Ако аз си вдигна ръката и изправа нагоре един от пръстите си, и този пръст си помисли, че превъзхожда другите, какво ще стане? Единият пръст показва посоката на нещата, но само с него не може да се работи. Работата може да стане с всичките пръсти. Всеки пръст си има своето място на ръката и когато всички пръсти са заедно, само тогава имаме цялата ръка, която е емблема

на волята и може да изпълни длъжността си. Следователно, само когато един народ съзнава своето положение в човечеството като един уд, като един орган от общия организъм, който трябва да изпълни длъжността си точно навреме, само тогава той ще бъде на мястото си.

Съвременните хора искат да поддържат стария бог. Знаем кой е този стар бог. Не се обиждайте, този стар бог е докарал всички войни, всички насилия, всички нещастия. В Господа на Любовта обаче няма абсолютно никаква лъжа. Този Господ на Любовта гледа към всички хора, както и към най-малките същества, с еднаква Любов, с еднакво състрадание, и е готов да помага на всички. И когато при Него дойде някое малко същество, чиято форма се е разрушила, Господ му дава друга форма и казва: „Продължи работата си, не се бой, върви напред!“ Питам сега: ако ние, след като сме живели 50-60 години на Земята и свършим живота си, какво сме спечелили? Да допуснем, че някоя майка ражда една красива дъщеря, отлична мома, която се облича хубаво, много момци обикалят, щастлива е. Питам: колко време ще продължи това – 5, 10, 15 години? Постепенно нейното лице се набръчква, тя губи красотата и свежестта си, погрознява, момците я напускат. Ще се явят други красавици, които ще я заместят, и най-после у нея ще се породи недоволство, че животът ѝ няма смисъл, че не е щастлива.

Отначало в нея е имало задоволство, а след това животът ѝ става безсмислен. Тя заприличва на онзи европейски автор, който написал една книга, в която изтъквал, че на Земята няма благородно същество от човека, и че животът е добър, но след като претърпял една криза, едно разочарование от хората, написал друга книга, в която пък твърдял, че няма същество по-лошо от човека и че светът е лош. Следователно, когато ни върви всичко по мед и по масло, казваме: „Всичко е хубаво, Бог е много добър!“ Сполети ли ни някаква катастрофа, някакво нещастие или действие, което не сме мислили, казваме: „Няма по-несправедлив Бог в света от сегашния!“ Светът си върви по определения път. Преди известно време при мене дойде една високо интелигентна, образована госпожа, която искаше да ѝ разреши един въпрос, едно недоразумение: по време на Анверското изложение сегашният ѝ мъж, още като младо момче, бил в Анверс. Той чул, че в този град имало някакъв си човек, който в състояние на сън казвал бъдещето на хората. Заинтересувал се за него и поискал да го посети и научи нещо за своето бъдеще. Ясновидецът му казал: „Ти ще се ожениш много млад, ще имаш четири деца, но едно от децата ти ще умре; с жена си ще се ожениш по любов и ще живееш с нея щастлив семеен живот 10 години, но след това в дома ти ще дойде една русокоса жена, ще те раздели от съпругата

ти и ще заживееш с нея. Ако издържиш този изпит, след 10-15 години ще се върнеш отново при първата си жена и ще живееш с нея много добре.“

„И наистина – казва госпожата – едно от децата ни умря, а след това аз намерих между книгата на мъжа си тази бележка, в която се съобщава бъдещето му. Тази русокоса жена влезе в нашия дом и ни развали живота.“ След това тя ме запита какво да прави – да остави ли мъжа си. Казах ѝ да следи дали ще се сбъдне и останалата част от пророчеството. Тя ме запита как стават тези неща. Казвам ѝ тъй: животът е предопределен, не фатално, но има ред причини. И нашият живот, тъй както сега се слага, и той е предопределен от редица предшестващи причини. Ако използваме тези причини, ние можем да подобрим живота си, можем да се борим със злото в света, можем да го победим. Това индуците наричат карма или грехопадение. Ние можем да се борим с грехопадението – един човек, който може да пада, който може да прави грехове, той може да стане и да победи. Но днешните религиозни хора в схващанията отиват в другата крайност и казват, че религията ще подобри напълно нашия живот. Това е вярно само 50% – религията не може напълно да подобри живота. Друга обществена класа поддържа пък, че и нейното учение напълно ще подобри живота. И това твърдение е само 50% вярно, защото ние сме 50% фактори на нашата

съдба, а има и други 50% фактори, които регулират живота ни. Аз казвам: върху нашия живот съдбата, Природата оказва влияние 50%, 25% – ние сами, а останалите 25% е влиянието на обществото. Следователно, когато тия три фактора действат съвкупно – в окултно и в морално отношение – ще настъпи един подем, едно подобрене. А за да стане това, трябва непременно да се явят много лица, които да работят в една посока. Когато дойде пролетта, с едно цвете ли дохожда тя? Не, с милиони цветя. След това идват пчеличките и започва цялото това брожение в Природата. И с туй се създава една целокупност. Следователно от окултно гледище ние приличаме на малки цветенца, които сега са цъфнали – т.е. нашето съзнание е достигнало такава степен на развитие, че едва сега сме почнали да различаваме Доброто от злото. Казвате: „Е, човек все трябва малко да поизлъже.“ Не, в съзнателния живот не се допуска никаква лъжа, тъй както в математиката не се допускат никакви грешки, защото всяка грешка, допусната в архитектурата и в техниката, ще донесе нежелателни последствия. Така и лъжата, която ние допускаме в нашия живот, ще доведе до такива резултати в нашия строеж, каквито показват и неправилните изчисления на един архитект. Съвременните духовни хора поне трябва да имат правила, както музикантите. Дайте едно музикално парче на тези хора и всички ще спазят

такта при изпълнението му. Дайте една картина на няколко видни художници и всички ще я изрисуват по един и същи закон. Дайте една задача на няколко математици и те ще я решат по един и същ закон. А щом дойдем до духовния живот, ние казваме: „Музика не ни трябва, изчисления не ни трябва, Господ ще уреди работите.“ Не, приятели, в духовния живот се изисква строга математика, там всичко е строго определено. За да бъде щастлив или нещастен един човек или един народ, зависи от известни факти, които са допуснати.

Итъй, този велик закон, който регулира живота на съвременните европейски народи, ги е поставил на тяхното място. Тази сегашна цивилизация, която почти се завършва, е започнала от Египет, минала е в Сирия, Персия, Рим, Англия, Германия, Америка, сега отново минава в Русия и се връща към източния материк, като от там ще вземе друго направление. Тази вълна, която сега иде в света и движи човечеството, не е механическа. Вие всички сте определени, щете-не щете, да вземете участие в нея. И ние трябва да вземем участие съзнателно. В какво се състои благородството на един народ? Защо англичаните са благородни? Защото у тях е събудено колективно съзнание. Макар и да имат грешки, те лесно ги поправят. Най-много окултисти има между тях. Всеки народ, в който това колективно съзнание се пробужда,

съзнава до известна степен, че всичко трябва да се подчини на общата цел. Англичаните са разбрали това до известна степен. Това съзнание се заражда не само у англичаните, а навсякъде, по цялото земно кълбо. У всички бедни хора, у всички бедни вдовици, сирачета, това съзнание е вече проникнало. Знаете ли в какво положение се намирате днес? В положението на онзи американски проповедник, който имал обичай всеки ден да събира бедните деца в дома си и да ги храни. Той имал обичай преди ядене да чете заедно с тях *Отче наш*. Един ден той намерил едно малко сираче, завел го в дома си да го нахрани, но предварително му казал:

Хайде да прочетем заедно „*Отче наш*“.

Започнали: „Отче наш, Който си на Небето, да се свети Името Ти.“ Детето спряло и замълчало. Проповедникът го запитал защо мълчи. То казало:

– Как, значи Господ е наш баща?

– Да.

– Значи тогава ти си ми брат?

Стези думи детето искало да каже: „Ти си един проповедник, спиш на меко, добре се храниш, а мене, братко, виждаш, треперя от студ, гладен лягам!“ Проповедникът разбрал положението си, така и ние.

Та и ние сега: „Христос дошъл да спаси света.“ Четем: „Отче наш, Който си на Небето...“ В никой

народ не трябва да има бедни хора – срамота е днес да има бедни хора! В никой народ не трябва да има бедни вдовици! Срамота е днес наши сестри и братя да продават своята чест за хляб! Хиляди наши сестри и братя са днес в блудните домове, продават честта си. И ние казваме: „В църквата, на Небето, има Бог, има Христос!“ Да, този Христос дойде за тези блудници, да ги спаси, а не дойде за праведните. Следователно днес ние трябва да имаме доблестта да изправим нашите грешки от миналото, трябва да ги поправим по който и да е начин. Ние трябва да подадем ръката си на нашите сестри и братя, които са паднали. Днес всички хора страдат от неразбрана любов. Отнемете слънчевата светлина на което и да е цвете, на което и да е растение и ще видите рязката промяна, която ще настъпи с него. Отнемете Любовта на което и да е същество – и тук действа същият закон.

И тъй, ние трябва да говорим за Бога на бъдещето не като за някое отдалечено от нас Същество, а като за Същество, което работи в сърцата ни, за да можем да изпълним доброволно, без насилие, Неговата Воля и Неговия Закон.

Сега вие всички сте призвани на тази велика трапеза на света. Този Господ на Любовта ви е призвал, каквото и да е вашето положение, каквото и да е вашето верую. Той днес ви вика да пристъпите една крачка нагоре – не като българи,

не като евангелисти, не като православни, не като католици, не като мохамедани, но като разумни същества, като братя, родени от един и същ Баща, и в жилите на които тече една и съща кръв. Една и съща кръв тече в жилите на всички хора. Схванем ли този факт, това е Новото учение, което трябва да се реформира религията. Ако бъдещата религия не схване този велик закон, тя е осъдена след сто години да ѝ пишат: „Бог да я прости!“ Аз казвам една велика Истина. Духовенството трябва да знае това и да постави на църквата си надписа: „Бог е Любов и всички ние ще се жертваме за Любовта!“ Всички владици, свещеници, всички майки, учители, съдии трябва да напишат този закон. Това трябва да бъде общият принцип – Любовта, и като се срещнем всички, да се познаем, че сме братя. Тогава ще имаме други знания, друга наука, и тези прегради, които са днес между нас, ще изчезнат и ще започне един нов живот, който ще внесе мир и радост: мир в умовете, радост в сърцата и сила в човешката воля.

Време е сега, когато всички ние трябва да живеем в това колективно съзнание на човечеството, да знаем, че смърт няма – човешката душа, човешкото съзнание не умира. Промяна на човешкото тяло става – формата се е променила, но това не е същественото. Човек сменя много тела, много органи, но той като душа, която се развива, като съзнание в Природата, не се губи. Това е

един факт, в който няма никакво изключение. Проверете тази Истина и ще видите.

Следователно аз ви казвам: проверете Истината, която е вложена вътре във вас, потърсете вашия идеал в себе си, в душите си. Този идеал няма да го намерите навън, той е вложен в душите ви, той е вложен в мозъците ви, той е вложен във вашите тела, тъй както енергията е вложена в семето, а семето е вложено в земята. То изсмуква от нея соковете и създава всичките органи. Така в нашето тяло са вложени всички енергии и по същия закон се използват от човешкия дух, за да създаде всички органи на човешкото тяло.

Аз бих се спрял на следния факт: знаете ли колко години са употребени за създаването на вашата ръка? Тези закулчета, или стави на пръстите, показват колко милиона години е живял човекът, показват цялата история на човечеството, историята на човешкото развитие, състоянията, през които е минало човечеството. Ако аз бих ви казал, че човешкият пръст разказва цялата история на човека, ще кажете, че това е невъзможно, че това е небивалица. Да, това е така за оня, който не разбира законите на Природата. Един ден аз се разхождах с приятели в една борова гора. Спряхме се пред един бор и аз казах: закулчетата (коленцата) на този бор показват през кои години е имало повече влага и през кои – по-малко. Това се познава по тези коленца. Може

да проверите този факт. Следователно, когато годината е била изобилна с дъжд, разстоянията между тези коленца са по-големи и обратно – когато годината е била лишена от изобилни дъждове, те са по-малки. Следователно може да се изчисли математически и приблизително да се определи какво е било количеството на влагата. Значи така влагата се отразява. Също и върху нашите тела се отразяват известни събития – индивидуални, обществени, народни. Знаете ли вие това? Ние носим греховете на цялото човечество. Не мислете, че ние, които сме далеч от Африка, не носим греховете на африканците. Да, носим ги. Има една вътрешна сила, която свързва хората и преплита живота им. И тъй, когато в бъдеще ние съзнаем този велик закон, ще разберем, че всички хора трябва да създадат добри условия, за да може да се избегнат всички съвременни нещастия. И не един път съм казвал, че само майките са в състояние да създадат това. Всяка майка, като зачене едно дете, мъжко или женско, да каже: „Дъще, синко, аз искам да живееш в бъдеще в Закона на Любовта и да представляваш нейната пълнота.“ Ако тя каже тъй, тя ще има дъщеря или син герои, които ще живеят в Закона на Любовта. Всяка майка трябва да внушава това на децата си. Младите, които се женят, трябва да кажат така: „Нашите синове и дъщери трябва да живеят за Любовта, за Господа на Любовта, Който

обединява хората.“ Новото поколение ще бъде носител на новите идеи, на Божествената Любов. А тъй както вървим сега, ако се раждаме тъй хилави и искаме да превъзпитаем хората, които са работили от толкова хиляди години, нищо не можем да направим. Човек може да се превъзпита само в утробата на майка си, в Любовта на Бога, а сам не може да се превъзпита. Само майката е в състояние да пресъздаде човека, да го превъзпита. Той сам е 50% фактор за своето превъзпитание. Той прилича на кораб без кормило, който може да бъде тласкан от вълните навсякъде.

И тъй, в бъдеще условията за жените трябва да се изменят. Жени, които зачеват, трябва да се намират при най-добри условия. Също така трябва да се видоизменят и условията на децата, и то да се видоизменят не механически, а по закона, който действа в Живата Природа. И тази Природа е жива, отлична е тя, чета по нея какви красиви методи има тя! Ако българите приложат методите на Природата, биха подобрили своето положение. Какви големи богатства се крият в нея! Само за десет години те биха изплатили всичките си дългове, но ще трябва да се заемат да изучават тази жива Природа. А какво правят сега българите? Те очакват отнякъде своето спасение, очакват го оттам, откъдето няма да дойде. А туй спасение е вътре в тази жива Природа, която е вложила там своите сили и хората трябва да

ги турят в действие, да заработят по закона на Любовта за доброто на другите. Така ще дойде и тяхното благословение.

И тъй, този велик закон призовава сега хората към братство и сестринство. И само тогава ще имаме една нова наука за братство и сестринство. А каква е сега нашата наука? За онова малко агънце, което детето гледа, целува, прави му венци, един ден майката казва: „За да може маминото детенце да живее, трябва да заколим това агънце.“ Малкото детенце плаче. Казвате: „Не, тъй трябва да се живее.“ Е, мислите ли, че по този начин това ваше дете ще се възпита? То ще се запита:

Как тъй този Господ, Който е толкова добър, позволява да се отрече гърлото на това агънце?

Е, мама, тъй е наредил Господ.

Не, не е наредил тъй Господ, ние тъй наредихме живота! И сега трябва да се освободим от нашите заблуждения! Да не мислим, че Господ тъй е наредил света. Не, тези агънца не трябва да се колят! А сега имаме една култура за убиване, за осакатяване краката на тоя, на оня. Чува се само „бум, бум“. Всички казват: „Това е за отечеството.“ Но каква полза са принесли войните на човечеството? Абсолютно никаква полза не са принесли. Хората се ожесточиха и войните донесоха този разврат. И бъдещите войни няма да донесат нищо добро. Трябва да воюваме, но по

какъв начин? Да воюваме, но да не убиваме. Този закон на Любовта сега призовава хората. Трябва да дойдат най-способните, най-великите, най-добрите хора, майки, бащи, учители, свещеници, хора незаинтересувани, които да подемат това велико дело. Ако те не дойдат навреме, други ще дойдат.

Сега ще сведа своите заключения към следното: нямам ни най-малко за цел да ви накарам да вярвате, аз искам вие сами да опитате. Опити, опити трябва и нищо повече! Има един вътрешен опит – както всяко растение трябва да намери своя почва, да намери подходящи условия за своето растене, така и всеки човек в света трябва да намери своите благоприятни условия, за да расте и да се развива. Никога не мислете, че условията, при които живеете, са неблагоприятни. Това са само вътрешни, субективни схващания. При туй развитие на колективното съзнание всеки човек е точно на мястото си, но ние се заблуждаваме и казваме: „Защо не съм като този господин?“ Не гледайте тоя човек отвън – той може да е богат, може да има ястия, но е нещастен. Неговият вътрешен живот е развален, има порок на сърцето, стомахът му е разстроен. А онзи, бедният, няма такова изобилие, но е здрав, яде си сладко. Щастието на човека се обуславя от разположението на духа му, да е доволен от туй, което е приел в даден момент. И когато хората се

обединят, те трябва да имат еднакви идеи. Идеите на всички ни трябва да бъдат прави. Не казвам, че те винаги са прави, но индивидуално да са прави. Следователно ние трябва да коригираме нашите идеи в индивидуално, обществено и народно отношение; трябва да внесем новите идеи, които идват сега в света отгоре. Както растението изгражда своите форми, така и ние трябва да градим правилно мислите и чувствата си. Някои казват: „Сега животът е много тежък!“ Не, казвал съм и друг път, че сега се намирате при най-благоприятните условия на живота. Вие сега сте в положението на евреите, когато излязоха от Египет. В пустинята може да нямате месо и други неща, но ще имате вода и чист въздух. И фараон няма да ви заповядва. По-добре е човек да бъде свободен в пустинята, отколкото да е роб и да яде месо, да има всички удоволствия и фараонът с камшика си да го потупва и да му заповядва: „Кирпичи и тухли ще правиш!“ И ние казваме тогава: „Няма какво – ще правим кирпичи.“ Не, няма да правим вече кирпичи и тухли, на нас ни предстои дълъг път в пустинята на Божествения живот. Всички млади, които могат да ходят, трябва да си турят по една раница и да вървят напред. Знаеш ли какво ще бъдеш ти тогава? Като срещнеш някой човек, свободно ще продължиш пътя си. А сега щом срещнеш някого, ще се посвиеш, ще се скриеш, за да не те обере,

да не бъркне в джоба ти. Казваш: „Апаш е той!“ Казвам: светът днес е пълен с апаша. Я ми кажете кой не е апаш, кой от вас не е бъркал в джоба на баща си? Кой не е взимал от забранения плод? А в бъдеще, като влезем в една овощна градина, по закона на Любовта ще кажем: „Братко, мога ли да си откъсна от плодовете на твоята градина, или ти ще ми откъснеш?“ И той ще ми каже: „Може, братко, заповядай!“ Като ида при някой приятел, ще кажа: „Може ли, братко, в твоята къща да пренощувам?“ „Може.“ Това трябва да бъде Новото учение. А сега какво ще кажеш? „Господине, има хотел, иди там, ние не разполагаме със свободни стаи, има жилищна криза.“ И с това ще се свърши въпросът. Като срещнеш някого сега, започваш да го разпитваш българин ли е, вярва ли в Бога, от коя партия е и т. н. Не казвам, че тези неща са лоши, но те не са съществени. В нас трябва да проникне онова благородно чувство на братство, че като срещнем една жена или един мъж, да видим в лицето му един наш брат. Ако можете да възпитате това чувство на братство, ще поставите човечеството на една нова нога. И тогава между нас вече няма да има неразбиране, а ще има един правилен стремеж.

Това е Божествено учение, което сега иде в света. Подели са го малките деца, а след десет години те ще го проповядват. След десет години гъсениците ще излязат от какавидите си и ще

литнат със своите крилца. Ще кажат: „Не ни трябва пашкули!“ Този закон иде в света. Сега фактите се групират и законите се установяват. Ние преминаваме от материалния към духовния свят, всичко преминава от частното към общественото, т.е. да не мислим вече за онзи закон на осигуровките, при който всеки да се грижи след като умре, да остави наследство от няколко милиона. Остава за това, за онова толкова „благодения“ прави, та да казват, че еди-кой си човек умрял и оставил толкова пари „благороден“ човек е. Не, в бъдеще хората няма да умират, няма да имат нужда от паметници.

И тъй, вложете Любовта като стремеж в сърцето си, като чувство в душата си, като сила в ума си и като принцип в духа си. В това е спасението на човешкия дух. Тъй в тези три неща трябва да разберем Любовта: като стремеж в сърцето, непреодолим стремеж надолу; като чувство в душата, чувство насочено нагоре; и като една сила, която дава разширение на ума и която има в себе си Разумния принцип – да знаем защо живеем, защо сме дошли, откъде сме дошли и какво е нашето предназначение на Земята.

*Публична беседа, 19 август 1921, 10 ч.
читалище „Надежда“*

Издательство Бяло Братство
София 1113, ж.к. Изгрев
ул. *Ген. Щерю Атанасов* № 6
тел. (02) 9 634 313

www.bialobratstvo.info

www.beinsadouno.org